



БАЛКАНСКО ЧЕДО

III

Отново на път

Следъ хубава закуска тръгнахме и почнахме да се катеримъ отъ баиръ на баиръ. Изкачимъ се на единъ баиръ, ето го изпръчи се другъ по-стръменъ, по-високъ. Отъ дветѣ ни страни се простираха едри, гъсти, непроходими гори. Тукъ-таме по нѣкой грамаденъ букъ, изтръгнатъ съ коренитѣ отъ земята, рухналъ и смачкалъ десетки по-малки братя Зимнитѣ хали и яростни бури безмилостно си играли съ вѣковнитѣ гиганти. Падналиятъ великанъ умира, а наоколо му изскочили млади стройни фиданки и бързатъ, гонятъ се и се надпреварватъ по-скоро да достигнатъ небето и слънцето.

Наближаваше вече обѣдъ. Ние крачехме отъ баиръ на баиръ. Страшна жажда ни мжчеше, а вода не срѣщнахме. Гората почна да рѣдѣе. Поехме последния, най-високия баиръ, голъ каменливъ, стръменъ.

Слънцето жарѣше безмилостно, задухътъ ставаше непоносимъ. Устата ни лепнѣха, умората ни мжчеше. Никой не проронваше ни дума.

Дѣдо Ангелъ крачеши най-напредъ и подкарваше магарето. Ние се бѣхме проточили единъ следъ другъ като жерави и едвамъ пълзѣхме нагоре. Дѣдо Ангелъ се обърна по едно време, позастана, дочака ни и извика ободрително:

— Още малко! . . . Още малко! . . . Горе, хей, при дървото ще почиваме! . . . Има и студена водича тамъ!

Ние се усмигнахме недовѣрчиво. Въ този голъ, каменистъ баиръ, срѣдъ този адски пекъ — вода! . . . Невѣроятно!

Но пакъ запълзѣхме и следъ половинъ часъ стигнахме.

Почти на върха на голия баиръ, срѣдъ камънаци и скали стърчеше усамотенъ грамаденъ букъ, а подъ коренитѣ му блещѣше бистро кладенче! . . .